

Sygn. akt V K 110/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2015 roku

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie, V Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Młodawska- Piaseczna

Protokolant: Aneta Kiersnowska

w obecności Prokuratora: Agaty Stawiarz

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2015 roku

sprawy P. K. (1), syna J. i A. z domu J.,

urodzonego (...) w O.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 927/11, z **dnia 11 czerwca 2012 roku**, prawomocnym dnia 21 listopada 2012 roku, za czyn z art. 279 § 1 k.k., popełniony w dniu **14 marca 2011 roku**, na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono wskazanemu okres jego zatrzymania w dniu 15 marca 2011 roku, na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano wskazanego w okresie próby pod dozór kuratora oraz za czyn stanowiący wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., popełniony w dniu **14 marca 2011 roku**, na karę 200 (dwustu) złotych grzywny, orzeczono o kosztach sądowych, wyrokiem z dnia 21 listopada 2012 roku Sąd Okręgowy we Wrocławiu, w IV Wydziale Karny Odwoławczym, sygn. akt IV K 1078/12, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. Sądu Okręgowego w Warszawie, w VIII Wydziale Karnym, sygn. akt VIII K 28/12, z **dnia 17 września 2012 roku**, prawomocnym dnia 20 lutego 2013 roku, za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu **21 marca 2011 roku**, w zw. z art. 60 § 2 pkt 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 marca 2011 roku do dnia 25 maja 2012 roku, nadto orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów sądowych, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w II Wydziale Karnym, z dnia 20 lutego 2013 roku, sygn. akt II AKa 31/13, wyrok w zaskarżonej części utrzymano w mocy, uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne;
3. Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 194/13, z **dnia 29 września 2014 roku**, prawomocnym dnia 24 kwietnia 2015 roku, za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu **16 marca 2011 roku**, na karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 maja 2012 roku do dnia 19 marca 2013 roku oraz od dnia 13 stycznia 2014 roku do dnia 29 września 2014 roku, orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów sądowych, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w II Wydziale Karnym, z dnia 24 kwietnia 2015 roku, sygn. akt II AKa 76/15, wyrok w zaskarżonej części zmieniono w ten sposób, iż jako podstawę skazania P. K. (1) zastosowano art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt. 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. a jako podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności przyjęto art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzając mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz zaliczając na jej poczet okres tymczasowego

aresztowania od dnia 25 maja 2012 roku do dnia 19 marca 2013 roku i od 13 stycznia 2014 roku do dnia 24 kwietnia 2015 roku, w pozostałej części utrzymując wyrok w mocy;

orzeka:

I. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1a k.k. wyroki opisane powyżej w **pkt 1**– sygn. akt V K 927/11 Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieście we Wrocławiu, w **pkt 2** - sygn. akt VIII K 28/12 Sądu Okręgowego w Warszawie oraz w **pkt. 3** – sygn. akt V K 194/13 Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie łączy i wymierza P. K. (1) karę łączną 8 (ośmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, w części nie objętej wyrokiem łącznym wyroki połączone pozostawia do odrębnego wykonania;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt. I niniejszego wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawach: sygn. akt V K 927/11, tj. dzień 15 marca 2011 roku, sygn. akt VIII K 28/12 tj. od dnia 21 marca 2011 roku do dnia 25 maja 2012 roku, od dnia 19 marca 2013 roku do dnia 13 stycznia 2014 roku, oraz sygn. akt V K 194/13 tj. od dnia 25 maja 2012 roku do dnia 19 marca 2013 roku i od dnia 13 stycznia 2014 roku do dnia 24 kwietnia 2015 roku;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt V K 110/15

UZASADNIENIE

P. K. (1) skazany został poniżej omówionymi prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 927/11, z **dnia 11 czerwca 2012 roku**, prawomocnym dnia 21 listopada 2012 roku, za czyn z art. 279 § 1 k.k., popełniony w dniu **14 marca 2011 roku**, na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono wskazanemu okres jego zatrzymania w dniu 15 marca 2011 roku, na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano wskazanego w okresie próby pod dozór kuratora oraz za czyn stanowiący wykroczenie z art. 119 § 1 k.w., popełniony w dniu **14 marca 2011 roku**, na karę 200 (dwustu) złotych grzywny, orzeczono o kosztach sądowych, wyrokiem z dnia 21 listopada 2012 roku Sąd Okręgowy we Wrocławiu, w IV Wydziale Karny Odwoławczym, sygn. akt IV K 1078/12, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

2. Sądu Okręgowego w Warszawie, w VIII Wydziale Karnym, sygn. akt VIII K 28/12, z **dnia 17 września 2012 roku**, prawomocnym dnia 20 lutego 2013 roku, za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu **21 marca 2011 roku**, w zw. z art. 60 § 2 pkt 1 k.k. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 marca 2011 roku do dnia 25 maja 2012 roku, nadto orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów sądowych, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w II Wydziale Karnym, z dnia 20 lutego 2013 roku, sygn. akt II AKa 31/13, wyrok w zaskarżonej części utrzymano w mocy, uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne;

3. Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, w V Wydziale Karnym, sygn. akt V K 194/13, z **dnia 29 września 2014 roku**, prawomocnym dnia 24 kwietnia 2015 roku, za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełniony w dniu **16 marca 2011 roku**, na karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono wskazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 maja 2012 roku do dnia 19 marca 2013 roku oraz od dnia 13 stycznia 2014 roku do dnia 29 września 2014 roku, orzeczono w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz kosztów sądowych, wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, w II Wydziale Karnym, z dnia 24 kwietnia 2015 roku, sygn. akt II AKa 76/15, wyrok w zaskarżonej części zmieniono w ten sposób, iż jako podstawę skazania P. K. (1) zastosowano art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt. 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. a jako podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności przyjęto art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

3 k.k. wymierzając mu karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności oraz zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od dnia 25 maja 2012 roku do dnia 19 marca 2013 roku i od 13 stycznia 2014 roku do dnia 24 kwietnia 2015 roku, w pozostałej części utrzymując wyrok w mocy.

Biorąc powyższe po uwagę w będącym przedmiotem rozpoznania wniosku z dnia 19 czerwca 2015 roku, który wpłynął do tut. Sądu w dniu 30 czerwca 2015 roku, obrońca skazanego P. K. (1) adw. M. O. wniósł o wydanie wyroku łącznego i połączenie kar orzeczonych właśnie wskazanymi wyrokami.

Zgodnie z dyspozycją art. 85 k.k. w wyroku łącznym karę łączną można wymierzyć tylko wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. W przedmiocie wydania wyroku Sąd orzeka na wniosek lub z urzędu. Oznacza to, iż Sąd nie jest związany treścią wniosku, a bierze pod uwagę ogół skazań, które mogą wchodzić w skład wyroku łącznego albo które mogą powodować stan, iż wydanie wyroku łącznego, zgodnie z wnioskiem, nie będzie możliwe. Zawarty z kolei w art. 85 k.k. zwrot: "zanim zapadł pierwszy wyrok" odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała SN I KZP 36/04 OSNKW 2005/2/13 7 sędziów - zasada prawna). Nie jest zatem możliwe objęcie wyrokiem łącznym kary wymierzonej za przestępstwo popełnione po wydaniu wyroku skazującego za inne wcześniej dokonane przestępstwo. Sąd podziela stanowisko SN wyrażone w uchwale z dnia 25.02.2005 r., a także s. apel. we Wrocławiu II AKz 172/05, iż „pierwszy wyrok skazujący wyklucza możliwość połączenia kary wymierzonej za przestępstwo popełnione przed jego wydaniem z karą wymierzoną (innym wyrokiem) za przestępstwo popełnione po jego wydaniu. Jeżeli natomiast po wydaniu pierwszego wyroku skazany dopuści się kolejnych przestępstw, to kary wymierzone za te przestępstwa, popełnione do chwili wydania drugiego wyroku, zostaną połączone w karę łączną. Tak bowiem osądzony realny zbieg przestępstw będzie podlegał jednakowej ocenie, chodzić będzie o sprawcę wielu przestępstw, który popełnił je będąc już raz karany za przestępstwa (pierwszy wyrok skazujący), zanim zapadł drugi wyrok skazujący tego sprawcę, a pierwszy co do któregośkolwiek z tych przestępstw, stanowiących nowy, drugi z kolei, realny ich zbieg (co przesądza o spełnieniu przesłanki z art. 85 k.k.)” Sąd Apelacyjny we Wrocławiu postanowienie z dnia 2005.06.24 II AKz 172/05 OSA 2005/10/68. Wyrok łączny może zatem zawierać kilka kar łącznych. Zgodnie bowiem z uchwałą SN I KZP 36/04 OSNKW, 2005/2/13 konkretne przestępstwa nie pozostają w zbiegu realnym, dlatego że wytworzył się akurat taki a nie inny układ procesowy, ale dlatego że to sprawca podjął przestępcze działania w określonych warunkach, wiedząc przecież, czy zapadł już wobec niego wyrok, czy też nie. Zawsze punktem wyjścia musi pozostawać ten chronologicznie pierwszy wyrok zamykający przestępstwa pozostające w zbiegu czy kolejne grupy przestępstw pozostających w zbiegu.

W świetle powyższego pierwszy wyrok skazujący zapadł wobec P. K. (1) w dniu **11 czerwca 2011 roku**, za czyn z art. 279 § 1 k.k. popełniony w dniu **14 marca 2011 roku**. Jest to wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu, V Wydział Karny, sygn. akt V K 927/11, opisany w pkt 1 niniejszego uzasadnienia. Zatem oceniając, czy istnieje zbieg przestępstw umożliwiający wydanie wyroku łącznego, należy za punkt wyjścia wziąć właśnie ten dzień. Przed tą datą skazany dopuścił się jeszcze innych przestępstw, za które został skazany wyrokami w sprawach o sygnaturach akt: VIII K 28/12 oraz V K 194/13, opisanymi w pkt 2 i 3 niniejszego uzasadnienia. Biorąc powyższe po uwagę skonstatować należy, iż wszystkie czyny, za które P. K. (1) został skazany trzema opisanymi wyżej wyrokami zostały popełnione przed wydaniem pierwszego z nich, czyli w sprawie o sygn. akt V K 927/11 z dnia 11 czerwca 2012 roku, gdyż skazany dopuścił się ich stosownie w dniach 14, 21 i 16 marca 2011 roku. I tak pierwszym ze wskazanych wyroków, opisanym w pkt 1 uzasadnienia, wymierzono skazanemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawieszono na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, a także karę 200 (dwustu) złotych grzywny, za czyn z art. 119 § 1 k.w. stanowiący wykroczenie, która to kara nie podlega łączeniu z karą pozbawienia wolności orzeczoną za przestępstwo, co w konsekwencji implikowało pozostawieniem jej do odrębnego wykonania. Kolejnym z tych wyroków, opisanym w pkt 2 uzasadnienia, orzeczono wobec P. K. (1) karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, natomiast wyrokiem opisanym w pkt 3 uzasadnienia orzeczono wobec niego karę 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności.

Biorąc zatem pod uwagę obowiązek wynikający ze spełnienia przesłanek określonych w art. 85 k.k. implikujący w takiej sytuacji orzeczenie kary łącznej w wyroku łącznym, przy tym mając na uwadze fakt, iż czyn objęty wyrokiem w sprawie o sygn. akt V K 927/11 został popełniony po dniu 8 czerwca 2010 roku, a więc po wejściu w życie ustawy z dnia 05 listopada 2009 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy Kodeks Karny Skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 206, poz. 1589) zmieniającej m.in. treść art. 89 k.k., który w § 1a dopuścił możliwość łączenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z karą pozbawienia wolności orzeczoną bez warunkowego zawieszenia jej wykonania i w konsekwencji orzeczenia kary łącznej bezwzględnie pozbawienia wolności z czego wynika, iż nie może stanowić negatywnej przesłanki orzekania o karze łącznej (wydania wyroku łącznego) sytuacja, gdy stwierdzi się brak warunków do zawieszenia kary łącznej (vide: postanowienie SN z dnia 25 stycznia 2013 roku, sygn. akt IV KK 194/12) – Sąd nie umorzył niniejszego postępowania w zakresie połączenia z innymi karami kary orzeczonej wobec skazanego z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Przy tym w niniejszej sprawie już sam wymiar najwyższej z jednostkowych kar podlegających łączeniu, wynoszący 7 lata, wykluczył warunkowe zawieszenie orzeczonej kary łącznej, niezależnie od tego, iż w stosunku do skazanego nie zachodzą pozostałe przesłanki określone w art. 69 k.k.

Art. 86 § 1 kk. stanowi, że karę łączną Sąd orzeka w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając przy karze pozbawienia wolności 20 lat. Przy czym wymierzając karę łączną Sąd nie bierze jednak pod uwagę okoliczności przyjętych za podstawę wymiaru kary za poszczególne przestępstwa. Gdyby okoliczności te uwzględnić ponownie przy wymiarze kary łącznej, prowadziłoby to do ponownego sądzenia za czyny już osądzone, do ukrytego weryfikowania rzeczy osadzonej, a więc do postępowania sprzecznego z zakazem ponownego sądzenia. Przy wymiarze kary łącznej bierze się bowiem pod uwagę szczególnie stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, ich łączność przedmiotową i podmiotową. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy – ich kumulacja, to jest sumowanie. Czyli nieprawidłowe jest ponowne rozważanie i uwzględnianie przy oznaczaniu kary łącznej tych samych okoliczności, które miały wpływ na wymiar kary w sprawach o zbiegające się przestępstwa takich jak stopień zawinienia czy stopień społecznej szkodliwości czynu. Brać natomiast należy wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Wymiar kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji może mieć miejsce w wypadkach gdzie nie jest zbyt wyraźnie zarysowana granica pomiędzy realnym a pomijalnym zbiegiem przestępstw, gdy jedno z dwóch pozostających w zbiegu przestępstw dominuje w ocenie całości zdarzenia. Z kolei popełnienie wielu przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzekaniem kary surowszej niż wynikająca z dyrektywy absorpcji (Komentarz do K.K. Kazimierz Buchała, Andrzej Zoll, Zakamycze 1998, str. 562). Zgodzić się trzeba nadto z poglądem, iż poza powyższymi przesłankami na wymiar kary wymierzonej wyrokiem łącznym wpływ ma również zachowanie skazanego w zakładzie karnym lub w środowisku w którym znajduje się po prawomocnym skazaniu poszczególnymi wyrokami (wyrok S.N. z 12.09.1985r. II KR 245/85, OSNKW 1986, z. 5-6, poz. 39).

Jak wynika z opinii nadesłanej z Aresztu Śledczego w S. w ocenie Zastępcy Dyrektora, przy uwzględnieniu czynników zarówno pozytywnych jak i negatywnych, ogólne zachowanie skazanego P. K. (2) w warunkach izolacji więziennej uznane zostało jako przeciętne. W grupie wychowawczej funkcjonuje on prawidłowo. Przestrzega ustalonego porządku wewnętrznego oraz regulaminu. W stosunku do funkcjonariuszy zachowuje się poprawnie. Korzysta z zajęć kulturalno-oświatowych. Czas wolny w celi spędza głównie na zajęciach własnych, przeważnie na oglądaniu telewizji i pracach rękodzielniczych. Należy również dbać o higienę osobistą oraz porządek w celi mieszkalnej. Zatrudniony jest społecznie w jednostce jako sprzątający w oddziale mieszkalnym, jednakże z powierzonych mu obowiązków wywiązuje się źle, dlatego poszukiwane są osoby na jego miejsce. Obecnie skazany właściwie przystosował się do warunków izolacji więziennej, aktualnie nie sprawia większych problemów natury wychowawczej. Z opinii tej wynika jednak, iż skazany w 2011 roku dokonał pocięć na ciele i zakwalifikowany został do osadzonych ze wzmocnionym nadzorem, miał założoną kartę osadzonego zagrożonego samobójstwem. Uprzednio zachowanie wskazanego było naganne. Nie jest uczestnikiem podkultury przestępczej, aczkolwiek deklaruje uczestnictwo w pierwszych miesiącach pobytu w izolacji więziennej. Z jednej strony został on pięciokrotnie ukarany dyscyplinarnie, to z drugiej strony był też dziewiętnastokrotnie nagrodzony regulaminową nagrodą. Ponadto w 2014 roku brał udział w programie readaptacji pod tytułem „Sam dbam o swoje otoczenie”. U skazanego stwierdzono szkodliwe używanie

substancji psychoaktywnych, wobec czego został objęty oddziaływaniami z zakresu krótkiej interwencji. Karę odbywa w systemie zwykłym, aczkolwiek wyraził chęć opracowania indywidualnego programu oddziaływania. Niestety do popełnionych czynów oraz poprzedniego stylu życia i funkcjonowania odnosi się bezkrytycznie. Karę pozbawienia wolności odbiera głównie przez pryzmat strat własnych. Utrzymuje kontakt z rodziną (matką, babcią i rodzeństwem).

Granice możliwej do wymierzenia kary łącznej po połączeniu kar jednostkowych z podlegających łączeniu wyroków w sprawach o sygn. akt V K 927/11, VIII K 28/12 i V K 194/13, opisanych w pkt od 1 do 3 uzasadnienia, kształtują się zatem w przedziale od 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności do 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności.

Biorąc zatem wskazane powyżej okoliczności pod uwagę, w ocenie Sądu, przy rozważaniach dotyczących wymiaru kary łącznej w niniejszej sprawie, przemawiają one za tym, iż zastosowanie *in concreto* winna mieć zasada asperacji. Sąd łącząc kary jednostkowe orzeczone tymi wyrokami za zbiegające się przestępstwa uwzględnił bowiem z jednej strony ich bliskość czasową, dość znaczny stopień związku pomiędzy nimi, łączność podmiotową a zwłaszcza przedmiotową, w szczególności co do czynów stanowiących *meritum* spraw o sygn. akt VIII K 28/12 i V K 194/13, kwalifikowanych m.in. z art. 280 k.k., determinowaną oceną ich opisu, merytorycznej zawartości, charakteru oraz rodzaju dobra, w które godzą. Przy tym właśnie te dwa czyny dominują nad trzecim ze sprawy o sygn. akt V K 927/11 ale nie pomiędzy sobą, żadne z nich nie góruje bowiem nad drugim. Z drugiej strony określając wymiar kary łącznej, sąd wziął pod uwagę okoliczność odnoszącą się do kilkukrotnej karalności skazanego, a także wnioski z nadesłanej przez Zastępcę Dyrektora Zakładu Karnego opinii o skazanym, które implikują uznaniem tej opinii jedynie jako względnie pozytywnej, przeciętnej, jak i względ na zasady tak prewencji ogólnej jak i szczególnej, które implikowały wymierzeniem P. K. (1) kary łącznej 8 (ośmiu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Pierwsza grupa wskazanych okoliczności wraz z powszechnie przyjętym w doktrynie poglądem, iż zasada kumulacji kar polegająca na ich sumowaniu powinna należeć do rzadkości, ponieważ z reguły kara taka stanowi dolegliwość przekraczającą potrzeby resocjalizacji przemawiały przeciwko tej zasadzie a pozostałe wraz z koniecznością uwzględnienia tego aspektu prewencji generalnej, który nakazuje przeciwdziałać odczuciu społecznemu, iż kara łączna jest nieusprawiedliwionym promowaniem skazanego, tylko z tego powodu, że popełnił wiele przestępstw, sprzeciwiały się zasadzie pełnej absorpcji. Wymierzając więc wskazaną karę Sąd uznał, iż w świetle całokształtu przedstawionych wyżej okoliczności branych pod uwagę przy określaniu wysokości kary łącznej brak jest podstaw do uznania, że wymierzenie kary łącznej w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jak i orzeczenie tej kary w wysokości bliskiej dolnej granicy wyznaczonej zasadami z art. 86 § 1 kk. jest właściwą oceną zachowania się skazanego. Wręcz przeciwnie, Sąd uznał, iż ich wyważenie nakazuje zastosowanie zasady asperacji implikującej powyżej wskazanym wymiarem kary łącznej pozbawienia wolności.

Ponieważ połączone wyroki zawierają także inne nie podlegające łączeniu rozstrzygnięcia, Sąd w tym zakresie pozostawił je do odrębnego wykonania.

Zgodnie z treścią art. 577 k.p.k. Sąd zaliczył na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia go wolności w sprawach: sygn. akt V K 927/11, tj. dzień 15 marca 2011 roku, sygn. akt VIII K 28/12 tj. od dnia 21 marca 2011 roku do dnia 25 maja 2012 roku, od dnia 19 marca 2013 roku do dnia 13 stycznia 2014 roku, oraz sygn. akt V K 194/13 tj. od dnia 25 maja 2012 roku do dnia 19 marca 2013 roku i od dnia 13 stycznia 2014 roku do dnia 24 kwietnia 2015 roku.

Nadto z uwagi na sytuację materialną skazanego, wynikającą chociażby z długości dotychczas odbytych kar pozbawienia wolności jak i planowanego ich końca, Sąd zwolnił go od zapłaty kosztów sądowych przejmując je wraz z opłatą na rachunek Skarbu Państwa.